

Redactor: Mihaela Chiriță

Coperta: Anemona Andrei

DTP: Sorina Bela

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KATZ IANĂȘI, SILVIA

Rătăcirii / Silvia Katz Ianăși. -

Craiova : Aius, 2018

ISBN 978-606-562-735-2

821.135.1

© Silvia Katz Ianăși

Editura AIUS, 2018

Str. Pașcani nr. 9, 200151 Craiova

Tel.: 0351 467471

e-mail: editura.aius@gmail.com

www.aius.ro

ISBN 978-606-562-735-2

SILVIA KATZ IANĂȘI

RĂTĂCIRI

Visez că trăiesc într-o altă dimensiune, unde îngerul meu a venit să mă vadă. Îl privesc cu emoție cum stă pe norișorul lui și așteaptă răbdător ca să-i vorbesc și recunosc că îmi lipsesc cuvintele, deoarece nu l-am mai văzut de șapte ani, atunci când mi-a dat caseta cu inima iubirii. Lumina dumnezeiască din ochii lui albaștri îmi arată că se bucură de întâlnirea noastră. Îmi spune zâmbind:

– Ți-am promis acum câțiva ani că voi veni din nou când ai să scrii a șaptea carte, așa că sunt aici. Citesc în privirea ta bucuria revederii noastre și să știi că ți-am fost de multe ori alături, mai ales în momentele dificile prin care ai trecut. Mi-a plăcut cum ai descris în cartea „Viața ca un zid” prima noastră întâlnire. Sincer să fiu, cred că mulți oameni nu te-au crezut, chiar dacă le-ai arătat caseta fermecată.

Eu încă nu îmi revenisem din surpriza revederii și nu i-am răspuns.

El a continuat zâmbind cu duioșie:

– Am văzut că ești foarte tristă de ceva timp și m-am gândit să vin ca să stăm de vorbă.

Cu inima tremurată de emoție, i-am spus:

– Îngerule, ce să-ți povestesc despre mine, că tu știi totul? Te simt mereu aproape și mă rog des la tine, chiar dacă nu te văd. Poate, la sfârșitul discuției noastre am să-ți cer să mă ajuți în continuare, deoarece încă mai am vise și speranțe.

El a tăcut câteva clipe, apoi mi-a arătat strada care ducea spre casa mea. Mi-a spus trist ca și cum nu mă auzise:

– În viața fiecărui om este importantă cunoașterea de sine. Ai scris într-o carte că viața ta este ca o autostradă unde aștepți viitorul. Asta înseamnă că ai lăsat în urmă amintirea iubirilor și dezamăgirilor tale?

I-am spus cu nostalgie:

– Tot ce a fost în viața mea, până acum, este cu mine. Mă gândesc la viitor dar recunosc că trecutul este prezent și încă învăț din el, ca să pot merge mai departe. Scrisul înseamnă bucuria existenței mele, este o energie magică care mă salvează atunci când mă simt obosită și dezamăgită de tot ce se întâmplă în această lume.

– Dar eu știu, mi-a spus el zâmbind, că ai momente când te întrebi cui îi folosesc cărțile tale și dacă se merită atâta zăbucium, ca să devii un scriitor cunoscut. Nu trebuie să te lamentezi. Te-ai gândit vreodată la scriitorii care au trăit în timpuri grele, când scriau la lumânare și îndurau foamea? Crezi că ei se gândeau atunci să devină nemuritori? Cu toate acestea, să știi că Dumnezeu a avut grijă ca spiritul lor să rămână pe pământ dar și în cer. Draga mea, eu te sfătuiesc să mergi înainte pe drumul tău și nu renunța. Vor rămâne, în urma ta, cărțile tale care vor vorbi printre rânduri și despre tine. Tu ești cuvânt dar și lumină, la fel ca toți oamenii de bine. Știu că, în urmă cu mulți ani, ai abandonat scrisul pentru o perioadă destul de lungă, dar te-ai întors la el, fiind prima iubire din viața ta.

– Așa este, i-am spus visătoare. Am citit încă din copilărie povești și în adolescență am scris poezii. Cu trecerea anilor, pasiunea mea pentru lectură mi-a deschis noi orizonturi și mi-a marcat viața. Îți spun sincer că uneori simțeam o energie nevăzută care era lângă mine și mă îndemna să merg mai departe pe calea scrisului și acum mă întreb dacă ai fost tu sau spiritul scriitorilor pe care i-am citit și iubit în viața mea.

El a tăcut câteva clipe, apoi mi-a spus ca și cum nu auzise întrebarea mea:

– Eu, împreună cu alți îngeri, trăim în cer dar și pe pământ. Ne plimbăm adesea pe străzile acestei lumi și vedem cu tristețe că ele au devenit din ce în ce mai pustii, ca și sufletul multora dintre voi. Oare nu auziți strigătul lor de dor după pașii voștri? Unde sunt oamenii care să înveselească străzile, să le însuflețească ca altădată?

I-am spus, surprinsă de cuvintele lui, ca și cum nu le înțelegeam sensul:

– Poate este din cauza mașinilor în care ne urcăm din necesitate sau din comoditate. Trăim vremuri în care seara îți este teamă să te plimbi pe străzi ca să nu fii atacat de hoți, sau de câinii abandonati de oameni fără suflet.

– Știu toate lucrurile astea, mi-a spus el oftând, dar eu mă refer la faptul că nu există om care să nu aibă amintiri legate de o stradă anume. Ai dreptate că unele dintre ele au devenit periculoase din cauza oamenilor răi, dar cei buni nu trebuie să-i lase să devină stăpâni. Străzile, draga mea, au suflet la fel ca oamenii și par triste ziua dar și noaptea, din cauză că nu se pot însufleți doar când aud strigătul bețivilor și suspinul femeilor pierdute în păcat, ascunse pe la colț de stradă. Trebuie să veniți cu toții pe străzi, în orice anotimp, să vă plimbați și să vă priviți, bucurându-vă de natura din jurul vostru! Vreau să aud glasuri de copii, să văd zâmbetul bătrânilor și tineri îndrăgostiți, ținându-se de mână. Știu că mulți oameni se ascund în spatele ferestrelor închise, unde râd sau se destrăbălează, în timp ce alții plâng, trăindu-și în tăcere suferința. Noi, îngerii, încercăm să-i ajutăm pe cei nefericiți dar nu reușim mereu, din cauză că multora dintre ei le lipsește credința și speranța de viață. Cei ca tine, care scriu, îi pot ajuta, așa că, să nu abandonezi

niciodată scrisul. Cartea este cunoașterea și lumina vieții! Omul fără ea ar fi un rătăcit în întuneric.

Eu nu prea am înțeles de ce el abordase acest subiect, comparând viața unui om cu o stradă și i-am spus:

– Mie îmi place să mă plimb pe străzi chiar și atunci când plouă. Uneori mă cuprinde nostalgia și mă întreb la fel ca tine, unde este veselia și zgomotul de altădată, când oamenii se plimbau ținându-se de mână sau de braț și tinerii se sărutau sub castanii înfloriți? Recunosc că și acum la vârsta mea, mă fascinează străzile cu ziduri și case vechi, în care istoria trăiește cu poveștile ei despre oameni. De multe ori, când merg pe o stradă pentru prima dată, am impresia că am mai fost pe acolo, într-o altă viață. Vreau să te întreb dacă tu mă știi de la naștere sau m-ai cunoscut într-o viață anterioară?

Îngerul nu mi-a răspuns ca și cum nu era interesat de întrebările mele copilărești. Am așteptat curioasă ca să-mi spună ceva despre viitorul meu dar el a continuat să stătea liniștit pe norișorul lui, privind în jos spre pământ. După câteva clipe mi-a spus, arătându-mi cu mâna:

– Mă uit pe pământ și văd pe bătrânii acestei lumi, singuri, așezați pe o bancă sau plimbându-se pe alei. Zâmbesc nostalgici amintindu-și de vremurile trecute când mergeau la baluri sau la ceaiuri și poate se întreabă ca și mine, de ce acum oamenii nu mai au timp pentru sufletele lor?

– Cred că se întâmplă totul din cauza acestei lumi care este într-o continuă schimbare, i-am spus eu, sperând să mă ia în seamă. Mulți dintre noi suntem nesiguri și simțim în suflet teama de viitor. Speranța ar fi tinerii noștri dar majoritatea dintre ei au ajuns victime ale societăți în care trăim. Mă gândesc în special la cei care nu au puterea să lupte cu viața și se pierd pentru totdeauna.

– Da, i-am văzut, mi-a spus el cu tristețe în glas dar și cu o undă de ironie. Trăiesc mai mult prin cluburi, unde fetele își unduiesc provocator trupul și băieții, cu creasta lor țepoasă sau cu pletele în dezordine, își agită capul ca și cum cineva l-ar izbi de un zid. Doar cei cu chelia lor lucitoare reușesc să se vadă în întunericul din jur. Mulți se droghează și ai dreptate când spui că ajung rătăciți prin propria viață și nu le pasă de viitor. Devin sclavi ai acestui viciu și nici măcar nu se obosesc ca să caute un alt sens al existenței lor. Ar trebui ajutați de familie, de preoți și psihologi. Tu ce crezi despre ei?

– Îmi este foarte greu să-ți răspund, i-am spus, deoarece nu știu dacă am eu dreptul să-i condamn sau să-i judec. Poate că anii care au trecut, cu bune și rele, peste viața mea îmi alimentează mintea cu tot felul de presupuneri și de aceea nu pot fi obiectivă. Cred că și eu sunt o rătăcită care m-am pierdut de multe ori în hățiturile vieții și mi-au trebuit ani ca să învăț că atunci când nefericirea îți dă târcoale, trebuie să te aperi de ea cu toată ființa ta. Din păcate, cum să mă feresc de oameni răi, încă nu știu. Poate mă sfătuiești tu?

El m-a privit înțelegător:

– Draga mea, știu că oamenii acestui pământ, trăiesc cu toții împrăștiați sub stele și mulți sunt mulțumiți și fericiți. Îngerii trimiși de Dumnezeu pe pământ încearcă să-i ajute pe cei care trăiesc o viață nefericită. Există mulți oameni pentru care disperarea și sărăcia sunt principalele trăsături ale existenței lor. Neîmplinirile, lipsa de afecțiune, neîncrederea îi împiedică să trăiască bucuria de viață. Perspectivele lor sunt limitate și totul li se pare banal și neimportant. Ar trebui să fie ajutați dar în jurul lor sunt oameni cu suflete seci, foarte rar animați de emoții, hrăniți doar de egoismul lor, care nu înțeleg că doar iubirea adevărată le poate deschide drumul spre viața veșnică. Păcat, mare păcat!

– Oare, este adevărat că există viață veșnică și cei care fac fapte bune ajung în paradis? Dacă tu, îngerule, îmi garantezi, promit să fiu mai bună de acum încolo și chiar să mă retrag la o mănăstire când voi fi bătrână.

– Mie îmi spui basme din astea, mi-a spus el ironic, făcându-mi cu ochiul. Iubești prea mult lumea în care trăiești și ești o boemă care visezi la vremurile de altădată. Recunoști că uneori mai spui câte o minciunică pe ici pe colo, o mică bîrfă așa ca între femei și îți plac laudele? Tu o sfântă nu o să fii niciodată, draga mea!

Îngerul a tăcut și m-a privit parcă cu reproș, așteptând un răspuns de la mine. Am fost foarte surprinsă cât de bine mă cunoștea și i-am dat dreptate în sinea mea. După câteva clipe, i-am spus cu ochii în lacrimi:

– Eu nu m-am născut ca mulți alții, sub semnul norocului sau al fericirii, dar am încercat mereu să mă bucur de puținul pe care l-am primit de la viață. O viață care a început pentru mine într-o seară magică de septembrie, când am venit pe lume. Sunt foarte sigură că tu erai acolo și știi ce mi-a hotărât destinul. Te-aș întreba acum despre viitorul meu dar știi că nu o să-mi spui.

Cum el tăcea, am continuat:

– Încă din copilărie, când am înțeles ce înseamnă să fii copil de suflet, mă credeam vinovată că venisem pe lume. În adolescență și în tinerețe m-am simțit ca o pasăre care zbură și nu își găsea locul. Anii au trecut și scrisul m-a ajutat chiar dacă m-am văzut mereu ca un fir de iarbă printre scriitorii lumii.

– Și acum la maturitate, cum te vezi? m-a întrebat îngerul.

– Cred că sunt o femeie puternică ca o stâncă, care încearcă să reziste loviturilor vieții. Uneori mă cuprinde singurătatea dar nu o las să mă închidă în

ea. Dumnezeu m-a ajutat mereu și cred că mă iubește, dovadă că te-a trimis pe tine a doua oară să stăm de vorbă.

Îngerul a zâmbit și mi-a arătat cu mâna cerul, spunându-mi:

– Nașterea omului, draga mea, este ca un cântec ceresc care deschide o carte în care destinul fiecăruia este scris de Dumnezeu. Să știi că, indiferent ce îți oferă viața, cu bune și cu rele, este hotărârea celui de sus. Ai încredere și să nu îți pierzi niciodată credința. Eu am să te veghez mereu. Rămâi cu bine și dacă prin scrisul tău poți schimba ceva în această lume, nu te opri. Nu lua în seamă răutatea oamenilor și iartă-i pe cei care ți-au făcut rău. Ți-am spus atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată și îți spun și acum că cele mai luminate cuvinte care ajung la Dumnezeu sunt „Te iubesc” și „iartă-mă”.

Îngerul a plecat, plutind pe norișorul lui și eu am rămas dezamăgită că nu mi-a spus când o să ne vedem din nou. Ochii mei l-au privit până a dispărut și atunci am văzut cum venea, legănându-se în zbor, o pană albă care s-a așezat pe mâna mea. Am privit-o cu ochii plini de lacrimi, înțelegând mesajul îngerului meu.

M-a trezit din vis telefonul, care suna strident. Am întins mâna și am răspuns. Era o prietenă dragă sufletului meu care mi-a spus că a făcut analize și are cancer. Am încurajat-o și i-am promis că îi sunt aproape. Când a închis telefonul, am început să plâng cu disperare. Suntem prietene de douăzeci de ani și niciodată nu ne-am rănit nici măcar cu un cuvânt. O iubesc foarte mult și am să mă rog în fiecare zi la Dumnezeu pentru sănătatea ei.

Ca să mă descățușez de gândurile negre, am plecat spre mare, însoțită de o multitudine de sentimente, care călătoresc fără voia mea, rătăcite prin

alte lumi necunoscute. Știu că viața are clipele, zilele și anii ei, care vin și pleacă pierzându-se în timpul trecător dar mă doare faptul că încă nu am învățat cum să mă feresc de oamenii răi și să nu-mi mai fie teamă de bătrânețe, de viitor. Anii trec și sunt conștientă că ar trebui să schimb ceva în viața mea dar îmi lipsește curajul. Am depins mereu de ceva sau cineva și acum este la fel.

Ajung pe malul mării și mă așez pe stânca mea. Închid ochii și mă las cuprinsă de lumina soarelui. Ascult șoaptele vântului care adie tainic, însoțit de murmurul valurilor. În mintea mea se naște un cântec care seamănă cu o doină ce a adunat în ea toată tristețea iubirilor care vin și pleacă din viața unui om.

După un timp, deschid ochii și încerc să mă desprind din visare dar nu reușesc. Apusul se naște ușor, ca o lumină blândă a iubirii și mă las cucerită din nou de liniștea care coboară în sufletul meu. Tot ce mă doare și mă apasă dispare ca prin minune. Sunt doar eu, marea și cerul. Închid din nou ochii și spun o rugăciune din cuvintele mele de când aveam zece ani și pe care o repet adesea.

– Dumnezeu este cu mine

Toată viața îmi va fi bine

Dumnezeu mă iubește și mereu mă ocrotește

Doamne te-aș ruga, ai grijă de viața mea.

De câte ori spun aceste cuvinte, mă văd fetița din copilărie care alerga prin iarba după fluturi și care se roteea și plutea ca o balerină, cu brațele întinse spre cer. Spun și alte rugăciuni deoarece sunt o persoană credincioasă dar nu habotnică și cred că iubirea și credința te pot susține ca să lupți cu viața atunci când ai minte și inimă bună. Eu nu fac parte dintre cei care vorbesc prea mult despre durerea lor și prefer să mă ascund uneori în scrisul meu. Recunosc că am și momente când sunt veselă și mulțumită de viața mea pe care am trăit-o până acum între lumini și umbre.

Tresar din gândurile mele când cineva mă strigă și o văd pe prietena mea Iudit, venind spre mine. Ne îmbrățișăm și, după ce se așază lângă mine, îmi spune oftând:

– Sunt foarte supărată! Ieri a fost o zi amară pentru mine și nu am dormit toată noaptea. Te rog, hai să mergem la terasa noastră și să bem ceva. Simt nevoia să-ți povestesc ce mi s-a întâmplat.

M-au speriat cuvintele ei și i-am spus îngrijorată:

– Sper că nu ești bolnavă?

– Nu, stai liniștită, mi-a spus ea zâmbind trist. Sănătatea mea e bună deocamdată dar dacă nu îți povestesc prin ce am trecut în ultimul timp, simt că o să înnebunesc. Este vorba despre mine și bărbatul meu.

Curioasă, am întrebat-o:

– Ai pe altcineva? Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus nimic până acum! Meir știu că te iubește și credeam că și tu.

Ea mi-a spus ironic:

– Bravo, acum văd ce părere ai despre mine. Mergem la terasă și am să-ți povestesc despre bărbatul meu bun, atent și generos așa cum îl crede toată lumea.

Am luat-o de braț și am plecat. Când am ajuns, ne-am așezat la o masă și ea a comandat două pahare cu vin.

– Să ciocnim, pentru că în curând am să fiu o femeie divorțată și liberă.

După ce a băut cu nesaț tot paharul, s-a uitat la mine cu ochii plini de lacrimi:

– Nu asta îmi doresc, dar nu am de ales! Simt că trăiesc un vis urât și nu știu ce să fac! Mă simt rătăcită și pierdută, încât m-am gândit să-mi iau viața! Am nevoie să mă sfătuiesc cu tine.

Eram stupefiată de tot ce spunea, încât nu-mi găseam cuvintele. Iudit a tăcut câteva clipe, întor-

când privirea spre soarele ce cobora către asfințit, apoi a continuat:

– Ți-am povestit toată viața mea și știi cât m-am iubit cu Meir, împotriva tuturor. Nu ne-am căsătorit atâția ani din cauza mamei lui care nu mă suporta și am îndurat multe. După moartea ei, am locuit împreună în noua noastră casă. Ai fost la noi și ți-am spus că sunt fericită. Amândoi ne doream să avem un copil și am făcut tratament, deoarece la vârsta mea de patruzeci și unu de ani, nu este așa ușor, dar acum totul s-a terminat. Viața mea este distrusă!

Prietena mea a tăcut și cu mâna tremurândă și-a șters lacrimile.

– Știi că l-am cunoscut pe Meir acum nouă ani la căsătoria Danielei, prietena mea din copilărie. M-am îndrăgostit de el cum l-am văzut și am fost fericită când m-a invitat la dans. A urmat apoi o perioadă când ne-am întâlnit de câteva ori dar nu vedeam din partea lui o atracție deosebită pentru mine. I-am spus tot ce simțeam Danielei, care mi-a zis să am răbdare că așa este el, mai rezervat și sceptic în privința femeilor. A fost sinceră cu mine și nu mi-a ascuns faptul că ea și el avuseseră o aventură în facultate dar nimic serios. De fapt pe vremea aceea era atrasă de un profesor cu care s-a și căsătorit la terminarea facultății. După un an m-am căsătorit și eu cu Meir și am locuit la mama lui. Mi-a fost foarte greu să trăiesc în casă cu o femeie atât de dificilă dar am îndurat totul de dragul lui. Cu Daniela și cu soțul ei ne vedeam destul de des și chiar am făcut câteva vacanțe împreună. După doar cinci ani de căsătorie, ea a rămas văduvă deoarece soțul ei a suferit un accident vascular și a murit. Nouă ne-a părut foarte rău și i-am fost alături Danielei, care a trecut printr-o perioadă dificilă. A trebuit să se lupte prin tribunale pentru avere cu fiul soțului din prima căsătorie. Până la urmă s-au

înțeles între ei și Daniela a rămas cu vila, două mașini și mulți bani în bancă. Nu știu cum, dar în doi ani ea a devenit arhitect șef al unui institut unde lucra și soțul meu.

Prietena mea a tăcut un timp și eu i-am spus:

– O cunosc pe Daniela și niciodată nu mi-a plăcut aroganța ei. Am fost cu voi la câteva petreceri și voia să acapareze atenția tuturor ca și cum noi nu existam. Nu știu cu ce ochi mă privea ea pe mine dar eu am fost mereu sceptică în privința ei. Voi două sunteți foarte diferite dar cred că vă lega amintirea copilăriei și a adolescenței voastre. Sper că nu este ea motivul despărțirii de Meir?

– Vezi, cum scriitorul din tine deja cunoaște scenariul, a spus ea ridicându-se nervoasă de pe scaun. Nu te interesează amănunte, ce a fost și cum a fost? Lasă-mă să mă descarc, că simt cum iau foc acum și sparg paharul ăsta. Ai fost și tu înșelată și știi cum este.

– Stai pe scaun și calmează-te. Dacă vrei, mergem la mine acasă unde am câteva farfurii și pahare de care nu am nevoie și ți le dau să le spargi până te liniștești. Am văzut eu o reclamă, parcă japoneză sau chinezească unde așa se calmează cei care simt că o iau razna.

– Nu vreau să merg la tine acasă, mi-a spus ea bosumflată, așezându-se pe scaun. Azi dimineață m-am mutat din vila soțului meu, la o mătușă, așa că sunt vecină cu tine. Te-am căutat acasă și Isac mi-a spus că ești la mare. Voiam să vorbesc cu tine și să-ți cer sfatul. Tu le știi pe toate!

– Ei, nu chiar așa draga mea. Cred că exagerezi. Am avut și eu rătăcirile mele în viață și încă le mai am. Te rog, încercă să-mi povestești ce s-a întâmplat.

Ea a mai comandat încă un pahar cu vin, apoi a respirat adânc:

– Acum două săptămâni, eu și Meir am hotărât să sărbătorim opt ani de la căsătoria noastră.